

Ada Fijał, C

Codziennie skoro świt
Łańcuchów słyszę zgrzyt
Codziennie płacz grzmi
Z ponurych lochów
Co noc się budzę z snów
I rozpoznaję znów
Ten jeden głos
Pośród wszystkich szlochów
Codziennie widzę przez okno w murze
Jak niemych więźniów prowadzi straż
I już nie słyszę nic
I już nie widzę nic
Tylko tę jedną pobladłą twarz
Najdroższy mój, ja kocham cię
Całuję ciemne oczy twe
Pobladłe usta nieprzytomnie
Mój Ojciec stracił złą swą moc
Mój Ojciec nie wie, że co noc
Że w każdym śnie przychodzisz do mnie
Co dzień, gdy budzę się,
Do Boga modlę się
I wierzę mocno przez łzy najkrwawsze,
Że skończy się mój ból,
Że łaskę da ci król
Zostaniesz ze mną już na zawsze
A może król mi go podaruje
Mój ojciec lochu odemknie drzwi
Nie będzie widział nikt
Nie będzie słyszał nikt
On będzie co dzień powtarzał mi
Najdroższa ma, ja kocham cię
Całuję jasne oczy twe
Całuję usta nieprzytomnie
Mój ojciec głuchy jest jak kloc
Nie będzie wiedział, że co noc
Że ty i tak przychodzisz do mnie
Lecz jeśli król jest zły
Ach w sercu lęk mi drży
A głowa tych słów nie umie
Gdy nie zlituje się
Na szafot wezmą cię
Ja pójdę z tobą
W tym całym tłumie
I w twoje oczy się wpiję wzrokiem
I dam ci słodycz wyśnionych lat
Nie będzie słyszał nikt
Nie będzie widział nikt
Tylko mych oczu ostatni blask
Najdroższy mój ja kocham cię
Całuję ciemne oczy twe
Pobladłe usta nieprzytomnie
Mój Ojciec topór wznosi wzwyż
Ach w oczy patrz, to jedno słysz
Po śmierci przyjdź, kochanku - po mnie!